

искат. И сега да се скарат нещо, пак ще й го кажат, че е опетнена. Аз го знам, аз и го признавам, ама те не го признават. Няма да се промени скоро това. И нейните родители не искаха да се женим – малка била.

След това ни викат в следствието – и мене, и майка ми, и баща ми. Мен ме пратиха в Трудово-възпитателно училище в Стралджа. Баща ми една година седя в затвора, дядо ми – осем месеца, а на майка ми – глоба. Ние с Антоанета си пишем писма, срещаме се като ме пуснат в отпуска. Тя беше при родителите си. По това време направихме и едно бебе. Когато роди ме пита на кого да вземе името, а аз и отговорих – на когото искаш. Тя “вдигнала” (взела – б.а.) името на брат си – Йордан. От болницата с детето я вземат баща й и брат й. След като ме пуснаха от училището се прибрах в къщи. Шест месеца тя ходеше напред-назад с бебето. Един ден и нея я прибрах, майка ми и баща ми пак не бяха съгласни, но сериозно се намеси големият ми брат и тя остана. И от тогава – нямаме раздяла. Имаме пет деца и девет внука.

Останахме да живеем при моите родители.

Е.И. – Вие в гражданското не сте ли ходили?

Той – За нас гражданското не е женене. Жениш се, когато я обезчестяваш и лягаш с нея в леглото. Тогава е законна жена за нас.

В.К. – Вашият случай е много интересен. Има ли и други като вас осъдени?

Той – Ние казахме какво ни се е случило и другите не казваха, че живеят заедно. А ние сбъркахме като казахме, че сме се събрали” (архив на авторите).

Поради ниската женитбена възраст, обикновено, но не винаги, гражданските бракове се сключват чак след навършване на пълнолетие. Не се прави сватба. “Браковете в махалата се регистрират чак като минат 30-те. Защото не са сигурни.... А когато направят брак на 30-35 се смята, че това е стабилно семейство (ж., 22 г., ерлии, София) (цит. по Карамихова 2003: 200). В случаите когато няма брак държавната администрация записва децата на името на майката. Например Койна Зинина Калчева от Стара Загора (59 г., фичери) носи презимето на майка си (както и другите й две сестри). Когато се ражда, родителите й нямат граждански брак и в официалните документи бащата не е признат.

В края на XX-началото на XXI век все повече млади цигани/роми с традиционния, сключват граждански, някои и църковен брак. Така те са легитимни не само в общността си, но и пред макрообществото. Това им дава ново самочувствие и улеснява взаимоотношенията с институциите. „Искам граждански брак. Искам да направим не само сватбата, както е прието при нас, но и да сключим граждански брак. Тогава ще отидем заедно двамата с мъжа в чужбина при нашите. Те имат там бизнес” (ж., 19 г., фичери, Стара Загора). „По принцип браковете при